

ENTER

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน

สนธยา แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

帝王决
ทดลองอ่าน
ฟ้าลวรงค์
ราชันทะเลฟ้า

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

帝王決
ENTER
ทดลองอ่าน

ฟ้าลวรงค์
ราชันทะลุฟ้า

ผ่าสวรรค์ ราชันทะลุฟ้า 8

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน สนสราย แปล

《帝王決》 Vol. 08

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 水鹏程 (Shui Peng Cheng)

Thai edition rights under license granted by 北京天下书盟文化传媒有限公司
(Beijing World Shumeng Cultural Media Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Arranged through 风云时代出版股份有限公司

(Storm & Stress Publishing Co., Ltd.) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2641-0

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 209 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกึ่งเคลือบ

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ประวัติศาสตร์เปลี่ยนแปลงไปตั้งแต่เมื่อใดกัน...บางทีอาจเป็นตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน เมื่อเจ้าแก้มเมืองถ่านหินคนหนึ่งประสบอุบัติเหตุและฟื้นขึ้นในร่างของนายกองหนู่ม ตั้งแต่ตอนนั้นประวัติศาสตร์ก็ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้วตลอดกาล ที่เคยรุ่งเรืองกลับกลายเป็นเสื่อมโทรม ที่เคยไม่มีกลับมี แล้วอดีตที่ถูกเปลี่ยนแปลงไปนั้นจะนำไปสู่ออนาคตอย่างไร จะเป็นความรุ่งโรจน์หรือล่มสลาย จะเป็นไปอย่างที่ตั้งใจหวังวาดฝันไว้หรือไม่ บทสรุปสุดท้ายของการรวมแผ่นดินมาถึงแล้วในเล่มนี้ ขอเชิญนักอ่านทุกท่านรับชมได้เลย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

เกี่ยวกับนักเขียน

ส่วยเผิงเฉิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1985 ขึ้นขอบนิยายกำลังภายในของท่านจินยง (กิมย้ง) อย่างที่สุด ตอนเรียนชั้นมัธยมปลายเคยลองเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาว กลายเป็นเด็กหนุ่มที่เดินอยู่ระหว่างเส้นขอบของโลกแห่งความจริงและใต้เงาของบรรณพิภพ หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็เริ่มเขียนผลงานลงในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ โดยใช้นามปากกาว่า 'ส่วยเผิงเฉิง' และยังคงปลุกเพาะผลงานผ่านปลายปากกาอย่างไม่หยุดยั้ง

เกร็ดประวัติศาสตร์

เซี่ยอัน (ค.ศ. 320–385) ชื่อรองอันสื่อ นักปกครองแห่งตงจิ้น (จิ้นตะวันออก) ในยามที่แวดล้อมด้วยขุนนางทรงอำนาจ ไม่เคยต้องคุกเข่าค้อมเอว ไม่กระทำการผิดจากหลักเกณฑ์ของตนเอง แต่กลับสามารถปฏิเสธริทธิพล อำรงซึ่งแก่นฐานของบ้านเมือง ทั้งให้ความสำคัญกับส่วนรวมเป็นหลัก ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เชื่อมประสานสัมพันธ์ของสกุลหวนและเซี่ยสองตระกูลใหญ่ ออกสำรวจดินแดนทางเหนือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและสร้างความเกรียงไกรสืบต่อไปให้ตงจิ้น ชัยชนะยิ่งใหญ่จากศึกแม่น้ำฝเย่ส่วยทำให้ชื่อเสียงขจรไกล แผนการที่วางไว้ล่วงหน้าของเซี่ยอันสำเร็จลุล่วงไม่เคยพลาด

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

นักพรตเทียนจี

ครั้นเข้าไปถึงด้านใน ล้วพันกับถึงอิหมิงก็แยกนั่งลงบนที่นั่งแขก กับเจ้าบ้าน เพียงแต่ถึงอิหมิงนั่งอยู่บนที่นั่งเจ้าบ้าน ล้วพันนั่งอยู่บนที่นั่งแขก ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะถึงอิหมิงเป็นอันต้องฐานะสูงส่ง ล้วพันจึงให้เกียรติอีกฝ่ายเป็นพิเศษ

"อันต้องมาเยือนด้วยตนเองเช่นนี้ คงมีเรื่องสำคัญกับข้าน้อย กระมัง" ล้วพันถาม

ถึงอิหมิงหัวเราะ "ข้ามาพบคุณชายเต๋อหลินยอมต้องมีธุระ ในเวลานี้ข้าเข้าปกครองเหลียงโจว ควบคุมเหลียงโจวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นฮั่นแล้ว ชาวบ้านในเหลียงโจวส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นชาวจีน ยึดถือคุณธรรมประเพณีความเป็นอยู่เรียบง่าย ไม่เหมือนกับแคว้นอื่น ที่ส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นพวกนอกด่าน เรียกได้ว่ามีความเป็นอยู่ที่ดีไม่ใช่น้อย ทว่าที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าล้วนแต่เป็นทหารหาญ เรื่องดูแลความสงบรักษาดินแดนนั้นพอไหว แต่พูดถึงเรื่องการปกครองเกรงว่าจะเกินความสามารถ ข้าได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของหกเอกนุรุษสกุลลั่ว

มานานแล้ว พวกท่านทั้งหลายมีความสามารถแตกต่างกันไป ได้รับการยกย่องให้เป็นปราชญ์แห่งเหลียงโจว ข้าจึงใคร่เชิญคุณชายและพี่น้องเข้ารับราชการเป็นขุนนางดูแลปกครองเหลียงโจว สร้างเหลียงโจวให้กลายเป็นดินแดนนอกด่านอันอุดมเฉกเดียวกับดินแดนแถบเจียงหนาน!"

ได้ฟังเช่นนั้น สัว่พ้นก็ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ "ฮั่นอ๋อง นับแต่แคว้นเหลียงล่มสลาย พวกข้าหากพี่น้องก็ไม่ได้รับราชการอีก เรื่องปกครองบ้านเมืองยามนี้ล้วนเลอะเลือนไม่เอาไหน เกรงว่าจะทำให้ฮั่นอ๋องผิดหวัง"

"คุณชายเตอหลินคงกำลังกังวลว่าข้าจะเดินทางช้ารอยสุนัขเหียนชาวเซียนเปย เกรงว่าหลังจากท่านและพี่น้องทั้งหลายเข้ารับราชการเหลียงโจวจะเกิดการกวาดล้างเชลยเถื่อนอีกใช่หรือไม่" ถึงอึ้งหิมิงถามตรงๆ

สัว่พ้นตอบอีกอึก "เรื่องนี้...ฮั่นอ๋อง ผู้น้อยกังวลเช่นนั้นจริงๆ ชาวบ้านในเหลียงโจวแม้จะมีประเพณีความเป็นอยู่เรียบง่าย ประกอบด้วยชาวนอกด่านหลากหลายชนเผ่า ทว่าพื้นที่ที่จ้งหยวนไม่มั่นคง เหลียงโจวคงไม่แคล้วต้องเผชิญหน้ากับความวุ่นวายจากภัยสงครามอีก ภายใต้การปกครองของแคว้นเหลียง หลายสิบปีมานี้ชาวบ้านในเหลียงโจวต่างอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข ทุกชนเผ่าล้วนอยู่ร่วมกันอย่างสันติ จนมีจำนวนประชากรหลายสิบหมื่น ช้าน้อย..."

"ฮ่าๆๆ!" ถึงอึ้งหิมิงหัวเราะตบตบ ก่อนพูดเสียงดังฟังชัด "คุณชายเตอหลิน ขอท่านได้โปรดวางใจ แคว้นเหลียงฝั่งตะวันตกเชื่อมต่อกับดินแดนตะวันตก ฝั่งตะวันออกติดเหอเก๋้า ด้านเหนือโยงถึงนอกด่านด้านใต้ติดกวนจง เป็นดินแดนที่มีอาณาเขตเชื่อมต่อถึงทุกหนแห่ง

ข้าเข้าใจถึงความวิตกกังวลของท่านดี ไม่ทราบว่าคุณชายเคยได้ยินหรือไม่ว่าเมื่อครั้งเดือนก่อน กองกำลังสองกลุ่มของข้าได้แยกย้ายกันบุกยึดดินแดนตะวันตก ข้าต้องการการปราบเหล่าผู้ครองแคว้นในดินแดนตะวันตก เชื่อมเหลียงโจวกับดินแดนตะวันตกเข้าเป็นแผ่นดินเดียวกัน พัฒนาแผ่นดินกว้างใหญ่นี้ให้เป็นดินแดนนอกด่านอันอุดมสมบูรณ์ หรือคุณชายไม่คิดใช้จังหวะที่ข้ากำลังต้องการใช้คนนี้เข้ารับราชการ แสดงความสามารถให้เป็นทีประจักษ์"

"ทัพฮั่น...ทัพฮั่นกรีธาทัพบุกดินแดนตะวันตกแล้ว?" ส่วพั่นไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

ถึงอึ้งมิงพยักหน้า "อืม"

ส่วพั่นพูดซ้ำๆ "ตอนแคว้นเหลียงยังอยู่ ที่อ๋องแคว้นต่างๆ ในดินแดนตะวันตกพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันนั่นก็ด้วยเพราะพวกเขายำเกรงต่อกำลังรบของแคว้นเหลียง แคว้นเหลียงแม้จะมีใจอยากกรีธาทัพบุกดินแดนตะวันตก แต่เพราะกำลังทหารไม่พอจึงได้แต่ล้มเลิกความคิดดังกล่าว ยามนี้ฮั่นฮั่นมาแล้ว อีกทั้งยังหมายการปราบอ๋องแคว้นต่างๆ ในดินแดนตะวันตก ปณิธานห้าวหาญเช่นนี้ข้าน้อยเลื่อมใสยิ่งนัก เพียงแต่เรื่องรับราชการข้าน้อยเพียงคนเดียวอาจตัดสินใจได้ อย่างไรก็ตามก็ต้องปรึกษาพี่น้องทั้งหมดก่อน มิทราบท่านอ๋องพอจะให้เวลาข้าน้อยสักหนึ่งก้านธูปได้หรือไม่"

"ขอเพียงคุณชายหกพี่น้องยอมรับราชการ ต่อให้สิบวันครึ่งเดือนข้าก็ยินดี!"

"ฮ่าๆ ไม่จำเป็นต้องใช้เวลานานเช่นนั้น ฮั่นฮั่นโปรดรออยู่ที่นี้สักครู่ ข้าน้อยไปไม่นานก็กลับ!"

สิ้นเสียงส่วพั่นก็แสดงคารวะต่ออึ้งมิงคราหนึ่ง ก่อนจะรีบเดิน

พันโงใหญ่ออกจากประตูคฤหาสน์ไป

"ท่านอ๋อง ข้าน้อยเป็นขุนนางอยู่ที่นี่มานาน ไม่เคยเห็นคุณชาย เตอหลินดือกดีใจเช่นนี้ ดูท่าครั้งนี้พี่น้องสกุลสั่วต้องยอมทำงานรับใช้ ท่านอ๋องเป็นแน่" จินอี้ยิ้มพูด

ถึงอ๋องหึงพยักหน้าเล็กน้อยๆ เขาพูดซ้ำๆ "สกุลสั่วเป็นตระกูลดัง หน้าซ้ำแต่ละคนต่างล้วนเป็นผู้มีความสามารถ แล้วไหนเลยจะยอม เก็บตัวอยู่ที่นี้ หากเป็นเช่นนั้นชื่อเสียงบารมีของสกุลสั่วคงมีแต่จะตกต่ำ ที่พวกเขาไม่ยอมรับราชการก็เพียงเพราะเหลือใจยังไม่สงบสุข แคว้นเหลียงถึงจะอ่อนแอแต่ก็อยู่อย่างสงบสุข ไม่มีความขัดแย้งใดๆ มาช้านาน นั่นคือเหตุผลที่สกุลสั่วยอมเป็นขุนนางอยู่ที่แคว้นเหลียง ยามนี้ทัพของพวกเราสยบดินแดนตะวันตก ขจัดเภทภัยทางตะวันตกหมดสิ้น พวกเขายอมยินดีสวามิภักดิ์สร้างความยิ่งใหญ่ให้สกุลสั่ว พวกเราอยู่ที่นี้สักครู่เถอะ ไม่นานเราต้องมีข่าวกลับมาให้พวกเราแน่"

หลังเดินพ้นคฤหาสน์ของตนเอง สั่วพันก็ไปเรียกสั่วสูย สั่วสี สั่วสยา สั่วหึง สั่วผู้พี่น้องทั้งหมดให้มารวมตัวกัน เล่าเรื่องที่ทัพอันออกจาก ด่านอวี่เหมิสนยบดินแดนตะวันตกให้ทุกคนฟัง รวมทั้งยกย่องท่าที ให้เกียรตินักปราชญ์ราชบัณฑิตของถึงอ๋อง พอไต้ยินเช่นนั้นพี่น้อง คนอื่นๆ ก็รู้สึกว่โอกาสมาถึงแล้ว ทุกคนต่างพากันพยักหน้ายินดี

ในคฤหาสน์ของสั่วพัน ถึงอ๋องหึงมองดูรูปไม้จันทน์ที่ถูกจุด สุดดม กลิ่นหอมที่กำจายอยู่ทั่วทั้งห้อง ต้มตำรสชาหอมในมือซ้ำๆ

ครั้นรูปไม้จันทน์ถูกจุดไปได้ครึ่งหนึ่ง สั่วพันก็พาพี่น้องทั้งห้าคน มาถึงยังโถงส่วนหน้า คนทั้งหกอายุรูปร่างล้วนแตกต่างกันไป ทว่า หน้าตากลับคล้ายคลึงกันยิ่งยวด ไม่ต้องบอกก็รู้ได้ว่าพวกเขาคือ

หกเอกบุรุษสกุลสัว

ทันทีที่เข้ามาถึงโถงหน้า หกเอกบุรุษสกุลสัวก็แยกกันออกเป็นสองแถว แสดงคารวะต่อถึงอึ้งหิมะที่นั่งอยู่บนที่นั่งเจ้าบ้าน "ข้าน่อยคารวะท่านอ๋อง!"

ถึงอึ้งหิมะยิ้มเบิกบาน รีบพูดอย่างให้เกียรติพวกเขาทั้งหก "คุณชายทั้งหก ลูกขึ้นเถอะ!"

หกเอกบุรุษสกุลสัวทยอยลุกขึ้นยืน พวกเขาองหน้ากันปราดหนึ่งก่อนจะพูด "อันอ๋องมาเยือนคฤหาสน์สกุลสัวด้วยตนเองเช่นนี้ พวกข้าน่อยหกพี่น้องรู้สึกซาบซึ้งใจยิ่งนัก ได้ยินว่าท่านอ๋องประสงค์รับผู้มีปัญญา พวกข้าน่อยมิได้เกรงการมากมาย ทว่าใคร่ทำงานเพื่อท่านอ๋อง พร้อมใจสร้างเสริมเหลือียงใจให้รุ่งเรือง!"

ถึงอึ้งหิมะหัวเราะ "ดีๆ! มีหกเอกบุรุษสกุลสัว งานฟื้นฟูเหลือียงใจย่อมมีหวัง!"

การกลับมาเข้ารับราชการอีกครั้งของสกุลสัวแห่งตุนหวงสร้างแรงกระเพื่อมในเหลือียงใจไม่ใช่ น้อย ทันทีที่ข่าวหกเอกบุรุษสกุลสัวพร้อมใจกันสวามิภักดิ์ต่อทัพฮั่นแพร่สะพัด ลูกหลานตระกูลใหญ่ต่างๆ ที่เข้าใจว่าตนเองก็มีความสามารถไม่ด้อยกว่าต่างพากันเสนอตัวเข้าสวามิภักดิ์บ้าง เพียงระยะเวลาสั้นๆ แค่เดือนเดียว ถึงอึ้งหิมะก็รับปราชญ์แห่งเหลือียงใจมาอยู่ภายใต้บังคับบัญชาถึงสามสิบกว่าคน

เหลือียงใจในเวลานี้จัดตั้งเมืองและอำเภอตามหลักของแคว้นเหลียง แบ่งออกเป็นเจ็ดเขตเมือง ได้แก่ อู่เว่ย ซีผิง ซีจวิน ซีไห่ จางเยี่ย จิวเฉวียน และตุนหวง นอกจากตุนหวงแล้วถึงอึ้งหิมะได้ให้หกเอกบุรุษสกุลสัวแยกย้ายกันไปเป็นเจ้าเมืองแต่ละเมือง อีกทั้งยังแต่งตั้งสัวพันขึ้นเป็นผู้ตรวจการเหลือียงใจ รักษาการณ์อยู่ที่เมืองกุจางในอู่เว่ย

ส่วนปราชญ์แห่งเหลียงโจวอีกยี่สิบกว่าคนทั้งหมดถูกส่งไปเป็นเจ้าเมือง
อยู่ที่กวนจง ด้านหนึ่งเพื่อควบคุมชาวตีที่จิงหยวน อีกด้านก็เห็นชัด
อยู่แล้วว่าต้องการยกระดับสถานะอันมีมาแต่เดิมของชาวอัน

ถึงอ๋องหิงนำกฎหมายอันมาใช้บนดินแดนเหลียงโจวและกวนจง
เผยแพร่แนวคิดเท่าเทียมกันของผู้คน ขอเพียงเป็นผู้มีความสามารถ
ทุกคนล้วนเป็นขุนนางได้โดยไม่ไต่ถามถึงชาติกำเนิด ปกครองซึ่งเป่
ยอย่างมีระเบียบ อีกด้านข่าวสงครามบุกยึดดินแดนตะวันตกก็เริ่มแพร่
สะพัดกลับมา เชี่ยอ้าย จ้าวเจียนนำทัพมีชัยเหนือชั้นชั้น ชันชั้นอ่อง
ยอมศิโรราบ แคว้นชันชั้นล่มสลาย เชี่ยอ้ายตั้งทหารสามพันนาย
ให้รักษาการณ์อยู่ที่นั่นก่อนจะนำกำลังทหารชันชั้นบุกอวีเถียนไปพร้อมกัน
อวีเถียนยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี ไม่แม้แต่จะขัดขึ้น

กองกำลังของฝูเจียนกับหลี่ว่กวงขึ้นเหนือรวมตัวกับแคว้นเกาซาง
บุกโจมตีเยียนฉี เยียนฉีต้องหวาดหวั่น ยอมสวามิภักดิ์ แผ่นดินล่มสลาย
ฝูเจียนส่งคนไปบอกชีวฉืออ่องให้ยอมจำนน ทว่าชีวฉืออ่องกลับสังหารทูต
อีกครั้ง นำข้ายังร่วมมือกับซูล่อโจมตีเยียนฉี ฝูเจียน หลี่ว่กวงรักษา
เมืองอย่างเข้มแข็ง โจมตีทัพพันธมิตรของชีวฉือกับซูล่อจันต้องล่าถอย
กลับไป ก่อนจะผนวกกำลังทหารของเกาซางกับเยียนฉีเข้ากับทัพอัน
ร่วมกันโจมตีเล่งงานชีวฉือ หลี่ว่กวงตีชีวฉือแตก สังหารชีวฉืออ่อง
ทั้งตระกูล แคว้นชีวฉือล่มสลายลงในที่สุด

ไต้ยิ่นชาวเซ้นนั้นถึงอ๋องหิงก็ดีใจเป็นบ้าเป็นหลัง ประกาศข่าวออกไป
ทั่วเหลียงโจว ชาวบ้านในเหลียงโจวต่างลี้ภัยหนี ถูกออกถูกใจต่อ
ชาวดังกล่าวที่สุด ครึ่งเดือนถัดมาเชี่ยอ้าย จ้าวเจียนร่วมกับฝูเจียน
หลี่ว่กวงบุกโจมตีซูล่อ ซูล่อล่มสลาย หลังจากนั้นสองทัพก็เข้าโจมตี
เมืองหลวงของเผ่าอูซุนแตก สังหารคนไปสองหมื่นกว่า จับตัวคนเป็น

เซลยได้หลายหมื่น อีกทั้งยังยึดวัวแกะได้นับสิบหมื่น ม้าศึกอีกนับหมื่นตัว

ชัยชนะที่เกิดขึ้นติดๆ กันทำให้ชื่อเสียงของทัพฮั่นเป็นที่เลื่องลือ ขจรขจายทั่วดินแดนตะวันตก ตลอดระยะสามเดือนกว่าของการทำสงครามปราบปราม ทัพฮั่นสังหารศัตรูไปถึงห้าหมื่นกว่า จับกุมตัวเป็นเซลยได้อีกถึงสิบแปดหมื่นกว่า ยึดวัวแกะได้สามสิบหมื่นตัว ม้าศึกอีกสิบหมื่น สยบแว่นแคว้นต่างๆ ในดินแดนตะวันตกได้ทั้งหมด

หลังสยบดินแดนตะวันตกสำเร็จ ถึงอ๋หมิงก็ปูนบำเหน็จรางวัล ชีฉิงโหวเซี่ยอ้ายได้เลื่อนขั้นเป็นแม่ทัพใหญ่ ผู้เจียน หลิวกวง จ้าวเจียน อาศัยความดีความชอบในการทำสงครามเลื่อนขั้นขึ้นเป็นแม่ทัพน้อย ส่วนแม่ทัพคนอื่นๆ ต่างได้รับยศทหารเท่ากัน แคว้นฮั่นยามนี้ เชี่ยอ้ายเป็นคนที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นเป็นแม่ทัพใหญ่คนแรก เขารู้จักดินแดนตะวันตกยิ่งกว่าใครทั้งหมด ถึงอ๋หมิงมอบตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ให้เพราะต้องการให้เขาอยู่ที่ดินแดนตะวันตกคอยควบคุมเหล่าอ๋องทั้งหลาย พัฒนาที่นั่นให้เจริญรุ่งเรือง

นอกจากนี้ถึงอ๋หมิงยังแต่งตั้งหวงต้าให้เป็นจอมพลน้อย แต่งตั้ง หลิวเจิ้นเป็นแม่ทัพน้อย พื้นที่แถบตงเป้ย (ตะวันออกเฉียงเหนือ) สำคัญ เช่นเดียวกับแถบซีเป้ย (ตะวันตกเฉียงเหนือ) หลังแคว้นต่างๆ ในดินแดนตะวันตกถูกกำราบ แคว้นฮั่นควบคุมเขตชายแดนแคว้นเจียนสามด้าน ก็เท่ากับแคว้นเจียนถูกล้อมไว้ทั้งสามด้าน

เมืองเยี่ยเจิงในเวลานี้ก็เช่นเดียวกัน ไท่หยวนอ๋องมู่หรงเค่อ ผู้ครองตำแหน่งอัครเสนาบดีและจอมทัพใหญ่กำลังนั่งตัวตรง หน้านิ้วคิ้วมวด อยู่กลางจวน ที่อยู่ทางด้านหน้าคือแผนผังที่ตั้งกลุ่มอำนาจต่างๆ เขาถอนหายใจออกมายาวๆ

"แค่ระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่เดือน ท้าพอันก็สยบฉิน กวาดล้าง
แคว้นแคว้นต่างๆ ในดินแดนตะวันตก โอบล้อมพวกเราไว้ทั้งสามด้าน
ยิ่งไปกว่านั้นหลายเดือนมานี้ กองกำลังของหวงต้าที่อยู่ที่เหลือดวง
ก็กรีธาทัพขึ้นเหนือกำจัดเกาโกวลี่ ผู่วี่ ยึดครองดินแดนของพวกเขา
กองกำลังของแคว้นอื่นในเวลานี้ไม่ต่างกับตะวันเจ็ดจากกลางนภา
หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป เกรงว่าทันทีที่ครบกำหนดสนธิสัญญาสงบศึก
ท้าพอันก็จะลงมือกับพวกเราต้าเยียน รุมชนาบโถมตีจากทั้งสามด้าน
ถึงตอนนั้นต้าเยียนย่อมตกอยู่ในภาวะล่อแหลม ขอท่านจอมทัพ
รีบตัดสินใจโดยเร็วเถอะ!" หยางอ้าวยืนอยู่ข้างมู่หรงเค่พุดอย่างกังวล

"สนธิสัญญาสงบศึกลงนามไว้สามปี ยามนี้เพิ่งจะครึ่งปีเท่านั้น
ท้าพอันก็ขยายกำลังรบนำเกรงขามเยี่ยงนี้แล้ว หากยังให้เวลาท้าพอัน
ขยายกำลังรบเช่นนี้อีกสองปีครึ่ง เกรงว่าแคว้นเยียนของเราคง
ไม่ต่างอันใดกับเนือบนเชียง!" มู่หรงเงินบอ

"ท่านจอมทัพ..." มู่หรงเจียงเรียก

"เอะ! ไม่ต้องพูด ข้ามีแผนการอยู่ในใจอยู่แล้ว! เพียงแต่ยามนี้
กำลังทหารของพวกเราต้าเยียนยังไม่ฟื้นคืน ทัพเรือของแคว้นอื่นหรือก็
แล่นไปมาอยู่ตามชายฝั่งแม่น้ำหวงเหอ ถึงจะไม่ได้รุกคืบเข้ามาแต่ก็
คอยจ้องพวกเราตาเป็นมัน ยิ่งไปกว่านั้นกองกำลังของท้าพอันส่วนใหญ่
ล้วนแต่มีปืนใหญ่ประจำทัพ ส่วนทัพของพวกเรากลับไม่มีอาวุธ
ทรงอำนาจเช่นนั้นไหนเลยจะต่อสู้กับพวกเขาได้พวกเจ้ากลับไปก่อนเถอะ
ให้ข้าได้ไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนสักหน่อย" มู่หรงเค่กล่าวอย่างจนปัญญา

"ขอรับ ท่านจอมทัพ!" ทุกคนตอบรับพร้อมกัน

หลังทุกคนจากไป มู่หรงเค่ก็พูดกับตัวเอง "ถึงอี่หมิง เจ้าเป็นคน
หรือเป็นเซียนเทพกันแน่ เหตุใดอาวุธทรงประสิทธิภาพแต่ละอย่าง

ล้วนแต่เป็นเจ้าคิดค้นได้ทั้งสิ้น ระเบิดธรรมดาไม่อาจโจมตีระยะไกลได้ แต่ตัวยีนของพวกเรากลับซื้อมาตุนไว้เป็นจำนวนมาก! เฮ้อ!"

แม้จะครุ่นคิดอยู่เป็นนาน ทว่ามูหรงเค่อก็ไม่อาจหาคำอธิบายให้ตัวเองได้ เขามองดูระเบิดที่วางอยู่บนโต๊ะ ใช้มีดสั้นกรีดผ้าที่หุ้มห่อระเบิดไว้ หยิบเอาฝุ่นผงสีดำจำนวนหนึ่งออกมาดม เขารับรู้ถึงกลิ่นฉุน แสบจมูกได้แทบจะในทันที

เขาเหมยงสีดำในมือลง สายตาบังเอิญเหลือบมองเห็นธนูของตนเอง จู่ๆ ก็เหมือนนึกอะไรได้ มูหรงเค่อยิ้มได้ใจ "สิ่งที่ถึงอหังมิดคิดออกมาได้ เหตุใดข้ามูหรงเค่อต้องทำตามด้วย ฮ่าๆ ฮ่าๆ!"

มูหรงเค่อลุกขึ้นเดินออกจากจวนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม เขาพลิกตัวขึ้นไปนั่งอยู่บนหลังม้าเร็ว มือทั้งสองข้างจับอยู่ที่เชือกบังเหียน คอบม้าพุ่งทะยานออกจากเมืองเยี่ยเจิง

ภูเขาไกลห่างแลดูเลือนรางราวกับถูกปกคลุมด้วยผ้าโปร่ง คล้ายใกล้เหมือนไกลอยู่ท่ามกลางหมอกเมฆเคลื่อนคล้อย เหมือนใกล้ชิดเหมือนห่างเหิน คล้ายระบายหมึกจางลงบนขอบฟ้าสีคราม

เหนือท้องทุ่งกว้าง บางสิ่งสีขาวปรากฏขึ้นเหนือพื้นที่ราบ บนหลังม้าชั้นยอดสีขาวสล้างคือแม่ทัพในชุดเกราะสีเงิน ใบหน้าของแม่ทัพรายนั้นหล่อเหลาดงามถึงขนาดถูกยกย่องให้เป็นหนึ่งในปฐพี

คนผู้นี้ไม่ใช่ใครอื่น หากแต่เป็นผู้บัญชาการสูงสุดของแคว้นเยียนจอมทัพใหญ่มูหรงเค่อ เขาควบบ้ามุ่งหน้าไปยังเส้นทางเขาอย่างว่องไวเพียงลำพัง

ตลอดสองข้างทางของเส้นทางเขาคับแคบล้วนแต่เป็นผืนหินสูงชัน เกร่างสีดำของคนผู้หนึ่งคล้ายปรากฏชัดคล้ายเลือนรางอยู่บน

แนวนั่งหัน ครั้นมองเห็นคนที่ควมม้าอยู่กลางเส้นทางเขา เกรงสีดำนัน
ก็หายไปท่ามกลางพุ่มพฤกษ์เขียวชอุ่มอีกคราว ยากจะมีผู้ใดสังเกตเห็น
เส้นทางเขาคดเคี้ยวอึมครึม อีกทั้งยังเหยียดยาวคับแคบ มู่หรงเค่อ
จำต้องลดความเร็วลง เขาค่อยๆ ควมม้าขึ้นหน้าไปตามทาง หลังจาก
ผ่านไปไ้ราวครึ่งชั่วโมงเขาก็ควมม้าพ้นออกมาจากเส้นทางดังกล่าว
ภาพเบื้องหน้าจู่ๆ ก็พลันเปิดโล่ง

ที่ปรากฏต่อสายตาของมู่หรงเค่อในเวลานี้คือหุบเขาขนาดใหญ่
กลางภูเขาหินตะปุ่มตะป่ำรูปร่างแปลกประหลาด ไม่ว่าใครก็คงนึกไม่ถึง
ว่าจะมีพื้นที่ราบเรียบเช่นนี้ซ่อนอยู่ ยังไม่ทันเข้าไปในหุบเขา เสียงเคาะ
เครื่องรางที่ดังลั่นอยู่ไกลๆ ก็ลอยมาให้ได้ยิน ยิ่งเข้าใกล้มากเท่าใด
เสียงก็ยิ่งดังชัดมากขึ้นเท่านั้น สุดท้ายทั้งหุบเขาก็เต็มไปด้วยเสียง
ดังกล่าว

มู่หรงเค่อพลิกตัวลงจากหลังม้า เขาจึงมันเดินขึ้นหน้าไปช้าๆ มองดู
ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่กลางหุบเขา รอยยิ้มพึงพอใจปรากฏขึ้นบนใบหน้า

ในหุบเขาผู้คนขยับไหวไปมา จำนวนทหารที่อยู่ที่นี่น่าจะมีอยู่
หลายพันนาย พวกเขาแต่ละคนล้วนเปลือยลำตัวท่อนบน ยกเว้นขนาดใหญ่
ในมือเคาะตีเหล็กที่ผูกเผาจนแดงฉานบนแท่นตีเหล็กอย่างเป็นจังหวะ
เตาหลอมตั้งอยู่รายรอบ เปลวไฟลุกโชน ทหารที่อยู่ใกล้ๆ แต่ละคนล้วน
เหงื่อโชกกาย ที่แท้แล้วที่นี่ก็คือโรงผลิตอาวุธ

ยิ่งเดินขึ้นหน้า มู่หรงเค่อก็ยิ่งสัมผัสได้ถึงไอร้อนที่แผ่ชานอยู่
ภายใน คลื่นความร้อนถาโถม เสียงซ้อซ่าของเหล็กหลอมที่กำลังถูกเผา
อยู่ในเตาดังลอยเข้าหู บรรดาทหารที่ตีเหล็กอยู่รอบๆ พอเห็นมู่หรงเค่อ
เดินทางมาที่นี่ด้วยตนเองก็ต่างประสานมือแสดงความระวะ มู่หรงเค่อ
ยิ้มพยักหน้าให้ทหารที่กำลังทำงานอยู่เหล่านั้น นี่กลายเป็นกิจวัตร

อย่างหนึ่งของเขาไปแล้ว ตลอดครึ่งปีมานี้ ทุกสิบวันมู่หรงเค่อต้องเดินทางมาสำรวจตรวจสอบที่นั่นครั้งหนึ่ง

ภายใต้การจับตามองของมู่หรงเค่อ ไม่มีทหารแม้แต่คนเดียวที่จะกล้าเกียจคร้าน ตรงกันข้ามพวกเขากลับรีบขยับค้อนเล็กใหญ่ในมือกระหน่ำใส่เหล็กหลอมด้วยเกรงจะพลาดจังหวะไฟ!

มู่หรงเค่อเดินผ่านระเบียบยาวสายหนึ่งเข้าไป เสื้อผ้าที่อยูบนตัวเขายามนี้ล้วนชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อ พอเห็นทหารที่ยืนอยู่ข้างเตาหลอมตีเหล็กไปพลางปาดเหงื่อไปพลาง เขาก็เข้าใจถึงความยากลำบากของทหารเหล่านั้นได้ทันที

หลังเดินพ้นออกมา ถ้าขนาดใหญ่บนผนังหินก็ปรากฏขึ้นต่อสายตา ปากถ้ำมีทหารสองนายยืนเฝ้าอยู่ พอเห็นมู่หรงเค่อมาถึงพวกเขาก็รีบเข้ามาช่วยประคอง จูงม้าที่มู่หรงเค่อจูงอยู่ไปผูกไว้กับต้นไม้ใหญ่ข้างปากถ้ำ

มู่หรงเค่อเดินเข้าไปภายในถ้ำ รับรู้ถึงสายลมเย็นที่พัดโชยออกมาได้ทันที ถ้ำนี้เป็นถ้ำที่ถูกขุดขึ้นด้วยฝีมือมนุษย์ ผนังหินทั้งสี่ด้านสูงๆ ต่ำๆ คูลึกลับน่าค้นหา มีเพียงทางเดินใต้ฝ่าเท้าเท่านั้นที่ถูกขัดจนเรียบลื่น มู่หรงเค่อย่างเท้าลงบนแผ่นหินราบเรียบ เดินมุ่งหน้าเข้าไปภายในถ้ำทีละก้าว ยิ่งเดินลึกเข้าไปเท่าใด ภายในถ้ำก็ยิ่งมืดลงเท่านั้น คบไฟที่อยู่รอบๆ เองก็วาบไหวประเดี๋ยวมีดประเดี๋ยวสว่าง

กว่าจะเดินมาถึงสุดทางได้ก็ไม่ใช่ง่าย ภายในถ้ำยังมีถ้ำที่แตกต่างกันออกไปอีกสามแห่ง ทหารเฝ้าถ้ำมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเป็นยี่สิบกว่านาย

"คารวะท่านจอมทัพ!" พอเห็นมู่หรงเค่อ ทหารเหล่านั้นก็รีบกล่าวแสดงความทักท้วง

"ไม่ต้องมาทักท้วง" มู่หรงเค่อยกมือขึ้น "แม่ทัพฯ อยู่ถ้ำใด"

"ถ้ำกลางขอรับ" ทหารนายหนึ่งตอบ

มูหรงเค่อร้อง "อืม" ออกมาก่อนจะย่างเท้าเดินต่อด้วยท่วงท่า
แข็งแกร่งปราดเปรียว ออกผายไหล่ผึ่งมุ่งหน้าตรงไปยังถ้ำที่อยู่ตรงกลาง
หลังเดินอยู่บนระเบียงที่ไม่ยาวนักครู่หนึ่ง ในที่สุดมูหรงเค่อก็ผ่าน
เข้าไปถึงส่วนลึกของถ้ำ ภาพภายในถ้ำทั้งหมดปรากฏขึ้นต่อสายตา

ที่อยู่ภายในถ้ำทรงวงแหวนคือทหารหลายร้อยนาย พวกเขาต่าง
ใช้ผ้าดำปิดหน้า โผล่ให้เห็นก็แต่เพียงสองตาแวววาวเป็นประกาย พวกเขา
กำลังใช้ดาบซึ่งดวงของสามสิ่งที่แตกต่างกันให้มีปริมาณเท่าๆ กัน ก่อนจะ
ผสมพวกมันเข้าด้วยกันอยู่บนโต๊ะหิน

"ทุกคนระวังให้ดี พลาดพลั้งไปเพียงน้อยก็อย่าหวังว่าจะมีชีวิตรอด
กลับไปได้!" เสียงก้องดังขึ้นท่ามกลางฝูงคน

"ซุนซี!" มูหรงเค่อเรียกอีกฝ่าย

"คารวะท่านจอมทัพ!" ทุกคนต่างหันหน้ากลับมา พอเห็นมูหรงเค่อ
พวกเขาก็ต่างหยุดงานในมือ หันมากล่าวแสดงคารวะ

"ไม่ต้องมากพิธี!" มูหรงเค่อยืนตัวตรง พูดเสียงดัง "ซุนซี เจ้ามานี่!"

ซุนซีเดินเบียดเสียดออกจากฝูงชนจ้ำอ้าวไปหยุดอยู่ข้างมูหรงเค่อ
เขาปลดผ้าดำบนใบหน้าออก ถ้ามองอย่างประหลาดใจ "ท่านจอมทัพ
เหตุใดท่านถึงมาที่นี่อีก"

"เหตุใด? หรือข้ามาตรวจสอบดูไม่ได้" มูหรงเค่อดึงมือซุนซี
บอกให้เขานั่งลงบนหินที่ถูกขัดจนกลายเป็นม้านั่งด้วยกัน

"ท่านจอมทัพ ท่านเข้าใจข้าน้อยผิดแล้ว ข้าแค่จะบอกว่าที่นี่
ค่อนข้างไกล เดินทางจากเยี่ยงเจิงไปมายากลำบากไม่ใช่บ่อย ยิ่งไปกว่านั้น
กลิ่นภายในถ้ำก็ยิ่งย่ำแย่ ต่อให้ไม่ป่วย สูดดมเข้าไปมากๆ ก็ล้มป่วยได้
เช่นกัน ข้าน้อยเพียงเป็นห่วงสุขภาพของท่านจอมทัพเท่านั้น"

"อืม ที่เยี่ยเจิงไม่มีอันใดให้ข้าทำ ต้าเยียนหลายวันมานี้ก็ไม่มีเรื่อง
สลักสำคัญ ขุนนางขุนนางทั้งราชสำนักต่างดูแลรับผิดชอบหน้าที่ของตน
เป็นอย่างดี ฝ่าบาทเองก็ขยันหมั่นเพียรไม่ทรงถือพระองค์ ดังนั้นข้าเลย
ถือโอกาสเดินทางมาที่นี่ ไซ้แล้ว นักพรตเทียนจืออยู่ที่ใด" มู่หรงเค่ถาม

"เรียนท่านจอมทัพ นักพรตเทียนจืออยู่ที่ถ้ำข้างๆ กำลังทดสอบ
อานูภาพอาวุธอยู่!" ซุนซีลุกขึ้น ประสานกำปั้นตอบ

"นั่งลง!" เห็นซุนซีลุกขึ้นเช่นนั้น มู่หรงเค่ก็กล่าวต่าหนิ "เจ้าจะ
ทำตัวตามสบายหน่อยไม่ได้หรือไร ข้าไม่ใช่เสื้อที่จ้องจะจับเจ้ากินให้ได้
สักหน่อย ข้าเคยบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือไว้ว่าพวกเราเป็นพี่น้องร่วมเป็น
ร่วมตาย ไม่จำเป็นต้องมีพิธีรีตองให้มากเกินไบนัก อยู่ที่เยี่ยเจิงก็
เรื่องหนึ่ง อยู่ที่นี่เจ้ายังทำเช่นนั้นอีก ช่างน่าผิดหวังยิ่งนัก!"

ซุนซีหน้าเศร้า เขานั่งลงอีกครั้ง พูดอย่างลำบากใจ "ท่านจอมทัพ
ข้า...ข้า..."

"เออละ ไม่ต้องพูดแล้ว ข้าเข้าใจดี ไปเรียกนักพรตเทียนจือมา
ข้ามีเรื่องต้องการปรึกษาเขา"

"ขอรับ!" ซุนซีรีบเดินออกจากถ้ำไปตามคน

มู่หรงเค่มองแผ่นหลังของซุนซีที่เดินจากไปพลางบอกกับตัวเอง
หลายปีมานี้ หวงผู้เจินตายในสงคราม พุ่เหียนทรยศสวามิภักดิ์อัน
มู่อี่เก็นเพราะคิดปล้นชิงตำแหน่งฝ่าบาทเลยถูกข้าสังหาร แปรแม่ทัพใหญ่
แห่งต้าเยียนยามนี้เหลือแค่ห้าคนเท่านั้น ทว่ามู่หรงผิง มู่หรงจวิน
ท่านอาทั้งสองล้วนอายุมากแล้ว มู่หรงเจิน มู่หรงเจียง มู่หรงหลงก็ยังไม่
อาจทำการใหญ่ เหลืออีกแต่น้องห้ำกับซุนซีเท่านั้น ซุนซีมิใช่ชาวเทียนเปย
หากข้ายังไม่พยายามตีสนิทให้มาก วันหน้าไม่แน่ว่าอาจมีใจเป็นอื่น
เฮ้อ! ต้าเยียนผู้มีความสามารถโรยรา ทักษะอันล้ำมพวกเราได้ทั้งสามด้าน

หรือว่าตำเยียนตระกูลมู่หรงต้องถึงกาลอวสานในมือของคนในยุคข้าจริง ๆ

ความรู้สึกเจ็บปวดรันทดปรากฏขึ้นบนใบหน้าของมู่หรงเค่อ ตำเยียนกำลังเป็นอย่างที่เขาคิดไว้ เมื่อครึ่งปีก่อน ตอนมู่หรงเค่อตัดสินใจเป็นตายกับทัพอันอยู่ที่จงหยวน มู่อวี่เกินทะเลเยอทะยานคิดแย่งชิงอำนาจจากมู่หรงเหว่ยรัชทายาทที่ยังไม่ได้ขึ้นครองบัลลังก์อย่างเป็นทางการ หมายกุ่มอำนาจราชสำนักไว้ทั้งหมด หากไม่ใช่เพราะมู่หรงเขียนบุตรชายคนสุดท้ายของมู่หรงจวินรายงานข่าวให้เขารู้ทันเวลา ตำเยียนคงไม่พินตกอยู่ในภาวะล่อแหลมยิ่ง มู่หรงเค่อถอนทัพกลับมาจากจงหยวนลับๆ นำทัพใหญ่บุกประชิดกำแพงเมือง ล้อมมู่อวี่เกินไว้ มู่หรงเขียนเปิดประตูเมือง รับทัพใหญ่ของมู่หรงเค่อเข้าเมือง กบฏมู่อวี่เกินถูกปราบ

ขณะที่ความคิดอ่านสับสนล่องลอยไปไกล มู่หรงเค่อก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนดังขึ้น ชุนซีพาชายในอาภรณ์นักพรต ผมเผ้ายาวสยาย ใบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเคราคนหนึ่งเข้ามา

ชุนซีแสดงคารวะต่อมู่หรงเค่อ "ท่านจอมทัพ นักพรตเทียนจี มาแล้วขอรับ"

ในมือของนักพรตนามว่า 'เทียนจี (ความลับสวรรค์)' คือแส้ปัดด้ามหนึ่ง เขาสะบัดปลายไปทางด้านซ้ายด้วยท่วงท่าสง่างาม วางพาดมันไว้บนแขนแล้วดูลึกลับเกินคน

ชายคนดังกล่าวแสดงคารวะตามแบบฉบับนักพรตพลาญเอ่ย "ขอท่านจอมทัพมีความสุขอย่างหาที่สุดมิได้! ข้านักพรตเทียนจี คารวะท่านอย่าง"

มู่หรงเค่อประสานมือแสดงคารวะพลาญกล่าว "ท่านนักพรตเป็น

ผู้รอบรู้ มู่หรงเค่อมีเรื่องใคร่ขอคำชี้แนะ!"

นักพรตเทียนจีหัวรอ "ท่านจอมทัพเกรงใจกันเกินไปแล้ว มีเรื่องอันใดใคร่ถามก็ถามมาได้เลย"

มู่หรงเค่อถาม "ท่านนักพรต ข้ามู่หรงเค่อได้รู้จักท่านนับเป็นวาสนาใหญ่หลวง หากมิใช่เพราะได้พบกับท่าน ต้าเยียนของข้าไหนเลย จะสืบรู้ความลับของระบิดได้ ทว่าจู่ๆ ข้าก็คิดเรื่องหนึ่งได้จึงรีบเดินทางมาขอให้ท่านนักพรตช่วยสร้างอาวุธชั้นยอดเยี่ยมกว่า"

"ท่านจอมทัพฉลาดล้ำเกินคน ข้ารู้สึกเลื่อมใสยิ่งนัก ในเมื่อท่านต้องการให้ข้าช่วยเหลือ ข้าย่อมมีอาจปฏิเสศ เหตุว่ามาเถอะ!" นักพรตเทียนจีพูด

"ท่านนักพรต การสร้างระบิดในเวลานี้จำต้องห่อหุ้มส่วนผสมจำนวนมาก เข้าไว้ด้วยกัน หากพวกเรายึดตำรับเดิม เพียงลดส่วนผสมทั้งสามลงให้เป็นห่อเล็กสักห่อหนึ่งมัดไว้กับลูกธนู ไม่ทราบว่าคุณภาพของมันยังจะร้ายกาจเช่นเดิมหรือไม่" มู่หรงเค่อถาม

นักพรตเทียนจีครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ท่านจอมทัพฉลาดปราดเปรื่อง ข้าเลื่อมใสยิ่งนัก ทว่าหากใช้ปริมาณเพียงน้อย คุณภาพของมันย่อมลดน้อยถอยลงตามไปด้วย ไม่อาจเทียบได้กับระบิดทั้งห่อ ทว่าวิธีนี้นับว่าพอใช้ได้อยู่ ข้าเชื่อว่า จะลดสัดส่วนสร้างของที่ว่านี้ขึ้นได้ ทันทที่ที่สำเร็จข้าจะนำมันมาแสดงต่อหน้าท่านจอมทัพ!"

"ยอดเยี่ยม ไม่ทราบว่าคุณนักพรตต้องใช้เวลาเท่าใด"

"แค่สักชั่วครู่ก็ได้แล้ว ท่านจอมทัพรออยู่ข้างนอกถ้าก่อนเถอะ ขอเวลาข้าหน่อยผสมส่วนผสมสักครู่ เสร็จแล้วจะนำมันไปแสดงให้เห็น ท่านจอมทัพดูที่นอกถ้ำ ส่วนผลลัพธ์เป็นเช่นไรนั้น ข้าไม่อยากล้ารับรอง"

"เช่นนั้นก็ต้องรบกวนท่านนักพรตแล้ว" มู่หรงเค่อแสดงคารวะ

ต่ออีกฝ่าย ก่อนจะหันไปบอกซุนซี "ไป พวกเราออกไปรอที่นอกถ้ำกัน"

มู่หรงเค่อกับซุนซีรออยู่บนพื้นที่ว่างนอกถ้ำเงียบๆ

ซุนซีอดถามขึ้นไม่ได้ "ท่านจอมทัพ ความหมายของท่านคือใช้ธนูเป็นตัวนำระเบิดออกไปเช่นเดียวกับปืนใหญ่ทัพฮั่นใช่หรือไม่"

"อืม ข้าหมายความเช่นนั้นจริงๆ ระเบิดแม้จะอานุภาพร้ายกาจ แต่ก็ไม่อาจโจมตีศัตรูระยะไกลได้ ทหารของพวกเราล้วนแต่เป็นผู้กล้า บนหลังม้าเชี่ยวชาญการใช้ธนู หากผู้กระเปิดขนาดเล็กไว้บนธนู ยิงมันออกไปโจมตีเล็งงานศัตรูพร้อมกันจำนวนมาก แม้อานุภาพจะเล็กน้อย แต่เมื่อรวมกันมากเข้าย่อมก่อเกิดอานุภาพยิ่งใหญ่ได้ หากเป็นเช่นนั้นนี้ ระดับความสามารถในการทำศึกของพวกเรา ก็ย่อมเหนือชั้นขึ้นอีกขั้นหนึ่ง"

"ฮ่าๆ ท่านจอมทัพ วิธีการเช่นนี้ข้าเหนื่อยไหนเลยจะนึกออกได้ หากทำอย่างที่ท่านว่าได้จริง เช่นนั้นทัพของพวกเรา ก็ไม่ต้องกลัวทัพฮั่นของถึงอึ้งหึงอีกต่อไป แค่นี้พลธนูบนหลังม้าก็ทำลายทหารทัพฮั่นได้แล้ว!"

ขณะกำลังพูดคุยกัน นักพรตเตียนจี้ก็นำเอาธนูจำนวนหนึ่งเข้ามา หลังโอบาปราศรัยจบเขาก็เอ่ยปากขึ้น "ท่านจอมทัพ ธนูพวกนี้ข้าสร้างขึ้นตามความต้องการของท่านแล้ว เชิญท่านจอมทัพพิจารณา!"

มู่หรงเค่อร์ับเอาลูกธนูที่นักพรตเตียนจี้มอบให้มาถือไว้ พิจารณาดูระเบิดขนาดประมาณหยกประดับถูกมัดติดอยู่กับหัวธนูด้วยสีหน้าพึงพอใจ เขาหันไปตะโกนบอกซุนซี "เอาธนูมา!"

ซุนซีหยิบเอาคันธนูในมือทหารนายหนึ่งยื่นส่งให้มู่หรงเค่อ มู่หรงเค่อ تابลูกธนูเข้ากับคันธนูก่อนจะออกแรงขึ้นสายธนูจนตึง ในเวลานั้นบนท้องฟ้ามีเหยี่ยวตัวหนึ่งบินผ่านมาพอดี มู่หรงเค่อปล่อยลูกธนูที่

สายชนวนถูกจุดอยู่ก่อนหน้านี้เสียยวเคราะห์ร้ายตัวนั้น ลูกธนูพุ่งออกไปรวดเร็ว

มู่หรงเค่อ ซุนซี นักพรตเทียนจีต่างมองดูลูกธนูวาดแหวกท้องฟ้า ด้วยสายตาคาดหวัง ว่ากันตามหลักแล้ว ธนูควรจะพุ่งได้ขึ้นไปถึงจุดสูงสุดได้ ทว่าครานี้มันกลับหมดแรงพุ่งตกลงพื้นก่อนเสียด้วย

ลูกธนูตกลงมาอย่างรวดเร็ว ความคาดหวังที่มีอยู่เต็มเปี่ยมของพวกเขา มู่หรงเค่อหมดดับ

"ท่านจอมทัพพระวัง!"

จู่ๆ ซุนซีก็ตระหนักได้ถึงบางอย่าง เขารีบผลักมู่หรงเค่อไปอีกด้าน ในขณะที่เดียวกันก็ลากนักพรตเทียนจีวิ่งไปพร้อมกัน

'ตี๋ม!'

เสียงที่บ๊ว ลั่นดัง ก้อนหินบนพื้นถูกระเบิดแหลก เศษหินปลิวว่อน

"อันตรายจริงๆ!" มู่หรงเค่อพูดอย่างตกใจ "ซุนซี ขอบใจเจ้ามาก ที่ช่วยชีวิตข้าไว้!"

"ท่านจอมทัพ เรื่องนี้หามีค่าอันใดให้พูดถึงไม่!" ซุนซีรีบโบกมือ

มู่หรงเค่อยังคงตื่นตระหนก เขายืนอยู่ตรงจุดที่ลูกธนูตกลงมา หากไม่ใช่เพราะซุนซีผลักเขาหลบได้ทันการณ์แล้วละก็ เก่งว่าเขาคงสิ้นใจตาย หัวลูกธนูดอกนั้นระเบิดและเป็นส่วนๆ แล้ว

มู่หรงเค่อมองดูหลุมระเบิดที่อยู่บนพื้นพลางบอกกับตัวเอง "ประหลาดจริงๆ เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้ไปได้ หรือว่าเพราะหลายปีมานี้ ข้าไม่ได้ออกรบสังหารศัตรู ฝีมือยิ่งธนูก็เลยแย่แย่ลงกว่าเก่าก่อน"

"หาใช่เช่นนั้นไม่! ท่านจอมทัพ หากเป็นยามปกติเสียยวตัวนั้น ย่อมต้องถูกท่านจอมทัพยิงตกลงพื้นแน่ ทว่าในวันนี้ผลลัพธ์ของมันกลับต่างกันออกไป นั่นก็ด้วยเพราะหัวธนูมีระเบิดผูกติดอยู่ ทำให้ธนูมี

น้ำหนักเพิ่มมากขึ้น หากใช้เรียวแรงเช่นเดิม ธนูย่อมไม่อาจพุ่งไปได้ถึงระยะ" ซุนซีอธิบาย

คนในลับสนไม่เข้าใจ แต่คนนอกกลับมองได้ทะลุปรุโปร่ง คำพูดของซุนซีช่วยให้มู่หรงเคอเข้าใจถึงสาเหตุว่าแท้แล้วปัญหาอยู่ตรงที่ใด เขาตะโกน "เอาธนูเหล็กของข้ามา!"

ทหารนำธนูเหล็กของมู่หรงเคอมายื่นส่งให้ด้วยท่าที่นอบน้อม ธนูเหล็กคันดังกล่าวเมื่อตั้งอยู่กับพื้นจะพบว่ามันยาวถึงห้าหกชื่อยาวใหญ่กว่าธนูทั่วไปอยู่มากโข

"ข้าไม่เชื่อว่าธนูเหล็กของข้าจะยังไม่ถึงความสูงนั้น! ซุนซี เตรียมลูกธนู!"

เมื่อทุกอย่างพร้อมสรรพ มู่หรงเคอก็โก่งคันธนูเตรียมยิงอีกครั้ง ครั้นมองเห็นเหยี่ยวตัวนั้นยังคงบินวนอยู่บนท้องฟ้า เขาก็พูดขึ้น "จุดชนวนได้!"

สายชนวนถูกจุดเกิดเป็นเสียงดังซู่ซ่า มู่หรงเคอก้าวเท้าออกหนึ่งก้าว ยกคันธนูขึ้นฟ้า กล้ามเนื้อแขนปรากฏชัด เขาเล็งไปที่เหยี่ยวตัวนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะปล่อยลูกธนูออกไปโดยไม่ลังเล

ลูกธนูพุ่งแหวกได้กระแสนลมขึ้นไป ปักทะลุคอเหยี่ยวตัวนั้น มันร้องออกมาคำหนึ่งก่อนจะร่วงตกลงจากฟากฟ้า ขณะที่ตกลงมาได้ไม่ถึงแปดชื่อย เสียงตึบที่บๆ ก็ดังขึ้น ร่างของเหยี่ยวเคราะห์ร้ายตัวนั้นระเบิดออกกลางอากาศ เศษซากกระจัดกระจายร่วงสู่พื้น คราบเลือดอาบเปื้อนพื้นที่โดยรอบ

เขาโยนธนูเหล็กในมือ ยื่นนิ้วโป้งออกมาปาดเช็ดหยดเลือดบนหน้า ก่อนจะเคลื่อนไปที่มุมปาก มู่หรงเคอแลบลิ้นเลีย นัยน์ตาเต็มเปี่ยมไปด้วยไอสังหารแปลกประหลาด

"ท่านจอมทัพ! สำเร็จแล้ว!" ซุนซีตะโกนดีใจ

นักพรตเทียนจียิ้ม "ยินดีด้วยท่านจอมทัพ ยินดีด้วย!"

มู่หรงเค่อในใจเต็มไปด้วยความปลื้มปิติ เขาบอกกับซุนซี "สั่งให้กองกำลังทั้งหมดฉีกห่อระเบิดทั้งหมด แบ่งมันออกเป็นส่วนเล็กๆ!"

"ฉีก...ฉีกห่อระเบิด? ท่านจอมทัพ..."

"ท่านจอมทัพ ข้าน้อยคิดเห็นว่าพวกเราไม่จำเป็นต้องฉีกมัน แค่ให้ข้าน้อยดัดแปลงมันสักเล็กน้อย เพิ่มเติมสายชนวนเข้าไป เพียงเท่านี้พวกเราก็ก็นำมันทำกับระเบิดซ่อนไว้ใต้ดินได้แล้ว!" นักพรตเทียนจีถูกคิดขึ้นได้

มู่หรงเค่อครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกว่าที่นักพรตเทียนจีพูดมานั้นนับว่ามีเหตุผลอยู่ไม่น้อยจึงพยักหน้าเห็นด้วย หลังจากนั้นเขาก็หันกลับไปพลิกตัวขึ้นหลังม้า ควมม้าไปหยุดอยู่ข้างนักพรตเทียนจี ประสานมือกล่าว "นักพรตเทียนจี ทุกอย่างต้องให้เร็วท่านแล้ว!"

นักพรตเทียนจีพยักหน้าหนักแน่น "ท่านจอมทัพได้โปรดวางใจ ข้ายอมต้องพยายามอย่างสุดความสามารถ!"

"ท่านจอมทัพ ท่านจะไปแล้วกระนั้นหรือ" เห็นมู่หรงเค่อพลิกตัวขึ้นไปอยู่บนหลังม้าเช่นนั้น ซุนซีก็รีบตะโกนถาม

มู่หรงเค่อตอบ "อืม อีกหนึ่งเดือนให้หลัง ข้าจะมาดูใหม่"

"น้อมส่งท่านจอมทัพ!" ซุนซีกับนักพรตเทียนจีขานรับขึ้นพร้อมกัน

มู่หรงเค่อเสียนม้าห้อยตะบึงออกไป ปากก็ร้องตะโกน สี่หน้าอิมเอิบยินดี...

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6440->